

Veckans citat

131109

Kraften hos en förvärd aptit

Sedan fördes Jesus av Anden ut i öknen för att frestas av djävulen. Och när han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han till sist hungrig. Då kom frestaren fram och sade till honom: "Om du är Guds Son, så befall att de här stenarna blir bröd." Jesus svarade: "Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun." Matt 4:1-4

I frestelsens öken var Kristus utan mat i fyrtio dagar. Moses hade, vid speciella tillfällen, varit utan mat lika länge. Men han kände inte hungerns plågor. Han var inte frestad och tråkassad av en ondskefull och mäktig fiende, som Guds Son var. Han var höjd över det mänskliga. Han uppehölls på ett speciellt sätt av Guds härlighet som kringstrålade honom. (The Signs of the Times, 28 Juli, 1874).

Allt var förlorat när Adam föll till föga för aptitens makt. Frälsaren, i vilken både det mänskliga och det gudomliga var förenat, stod i Adams ställe, och uthärdade en fruktansvärd fasta under nästan sex veckor. Denna fastas längd är det starkaste beviset på vidden av den syndighet och den makt som en förvärd aptit har över det mänskliga släktet. (The Review and Herald, 4 Augusti, 1874).

Kristus var vårt föredöme i allt. När vi ser hans förödmjukelse i den långa prövningen och fastan i öknen för att övervinna aptitens frestelser å våra vägnar, ska vi ha denna lärdom i minnet när vi frestas. Om aptitens makt är så stark över det mänskliga släktet, och att ge efter för den är så förskräckligt att Guds Son underkastade sig ett sådant prov, hur viktigt är det inte att vi förstår hur nödvändigt det är att ha aptiten under förståndets kontroll. Vår Frälsare fastade i nära sex veckor, för att han skulle kunna vinna seger på aptitens område å människans vägnar. Hur kan bekännande kristna med ett upplyst samvete, och Kristus framför sig som sin förebild, ge upp inför den aptit som har en retande effekt på sinnet och hjärtat? Det är ett smärtsamt faktum att självtillfredsställande vanor, på bekostnad av hälsan, och den moraliska kraftens försvagande, nu håller en stor del av den kristna världen i slaveriets bojar. Många som bekänner sig vara gudfruktiga funderar inte över orsaken till Kristi långa fasta och lidande i öknen. Hans ångest berodde inte så mycket på hungerns plåga, som på hans känsla av de fruktansvärda konsekvenserna över mänskligheten, av att tillfredsställa aptiten och passionen. Han visste att aptiten skulle bli människans avgud, som skulle leda henne att glömma Gud och stå direkt i vägen för hennes frälsning. (The Review and Herald, 1 September, 1874).